

Мозговий О.О.,

кандидат юридичних наук,

докторант Харківського національного університету внутрішніх справ

<https://orcid.org/0000-0003-2836-7595>

УДК 351.74

DOI <https://doi.org/10.32782/2663-5666.2025.3.17>

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС СУБ'ЄКТІВ ФОРМУВАННЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ЗЕМЕЛЬНИХ ВІДНОСИН

Вступ. Слід вбачати обґрунтованим підхід, за яким система суб'єктів формування та реалізації державної політики у сфері земельних відносин є складним правовим утворенням, яке семантично може бути ототожнене переліком державних структур та організацій, а також сукупністю представників громадянського сектору на яких законодавчо покладено обов'язок здійснювати [1, с. 46] окремі процедурні елементи цієї діяльності.

Ми також поділяємо позицію В. Медяника, що формування та реалізація державної соціальної політики є видом діяльності публічної адміністрації [2, с. 128], а отже аналогічний підхід може бути застосований і до дослідження інституційного аспекту державної політики у сфері земельних відносин. Це означає, що ключовим критерієм визначення адміністративно-правового статусу досліджуваних суб'єктів виступає їх належність до публічної адміністрації, щодо якого в теорії адміністративного права вже сформовані певні тенденції в ідентифікаційному контексті.

Разом з тим варто зауважити, що попри досить активне вивчення загальнотеоретичних основ порушеної проблематики, єдності наукової думки щодо визначення юридичної природи адміністративно-правового статусу публічної адміністрації, зокрема і щодо формування та реалізації державної політики у сфері земельних відносин наразі немає. Це спонукає науковців до нових наукових пошуків, основна мета яких полягає у з'ясуванні основних функціональних спроможностей і меж владного простору конкретного публічного суб'єкта в площині вирішення суспільно-державних відносин різнорідного походження [3, с. 48; 4, с. 176].

Тому **метою цієї статті** є уточнення наукового розуміння адміністративно-правового статусу суб'єктів формування та реалізації державної політики у сфері земельних відносин.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. За влучними висновками І. Наконечної, концепт

адміністративно-правового статусу як безпосередня тематика наукових пошуків відзначається потрійним змістом. Мається на увазі, що одна її частина є достатньо висвітленою та вивченою вітчизняними вченими-адміністративістами (наприклад, праці таких вчених, що досліджували основи теоретичного розуміння концепту «адміністративно-правовий статус» на прикладі різних суб'єктів) [5, с. 58], інша стосується безпосередньо його особливостей [6, с. 35] у контексті діяльності публічної адміністрації щодо формування та реалізації державних політик загалом, а остання – як суб'єктів формування та реалізації державної політики у сфері земельних відносин. Зокрема в останньому аспекті наукові напрацювання вітчизняних вчених відсутні [6, с. 35].

Виклад основного матеріалу. Справедливим видається твердження А. Замриги [7], що така юридична категорія як «статус» є часто вживаною, при чому, доволі в різних інтерпретаціях. Вдаватись до термінологічних її особливостей немає сенсу з огляду кількості присвячених безпосередньо цій тематиці наукових праць провідних вчених юридичної науки, в тому числі й адміністративної. Однак зауважимо, що більшою мірою вона використовується для означення конкретного явища, суб'єкта чи процесу у певному просторі; його значення в чомусь [8, с. 9]. Аналогічно можна стверджувати про правовий статус, який вченими прийнято розкривати через окреслення положення суб'єкта у системі суспільних відносин. Звісно, існує чимало наукових думок щодо того, якою є його юридична природа, однак більшою мірою вчені дійшли згоди щодо його інтерпретаційних характеристик.

Водночас щодо адміністративно-правового статусу суб'єктів публічної адміністрації висловлюється позиція, що це складна, багатокмпонентна правова категорія, що охоплює низку правовизначальних елементів, завдяки яким суб'єкти публічної адміністрації реалізують

стратегічно-управлінську та сервісну діяльність [9]. Таке трактування видається логічним та цілком прийнятним, однак воно не вичерпує всього спектра наукових підходів розкриття сутності порушеного питання. Приміром, у межах власного дослідження С. Батіщев вказує, що визначаючи зміст цього поняття, вітчизняні вчені зауважують на такому: В. Авер'янов – вважає, що це комплекс конкретно визначених суб'єктивних прав й обов'язків, які закріплені за відповідним суб'єктом нормами адміністративного права [10, с. 194]; О. Панфілов, А. Калімбет – стверджують, що адміністративно-правовий статус це сукупність конкретно визначених суб'єктивних прав і обов'язків, які закріплюються за відповідним суб'єктом визначеними нормативно-правовими актами та гарантовані державою [11, с. 79]; Т. Коломoeць – переконана, що це сукупність суб'єктивних прав й об'єктивних обов'язків, закріплених нормами адміністративного права за певним органом [12, с. 64]; С. Стеценко – розуміє адміністративно-правовий статус органу влади як сукупність прав, обов'язків та гарантій їх реалізації, що визначені в нормативних актах [13, с. 90]; С. Обрусна, І. Іванова, Ю. Панімаш, К. Пасинчук – визначають, що це наявність та сукупність їхньої компетенції (мети створення, цілей діяльності, завдань, функцій), повноважень (права та обов'язки у визначеній сфері діяльності) та юридична відповідальність [14, с. 93]; О. Дрозд, Л. Сорока, Л. Миськів – обґрунтовують, що адміністративно-правовий статус органів виконавчої влади є різновидом правового статусу, який визначає права, обов'язки, повноваження та відповідальність конкретного суб'єкта цієї системи (міністерство, служба, агентство, інспекція, центральний орган виконавчої влади зі спеціальним статусом, колегіальний орган, інший центральний орган виконавчої влади, місцевий орган влади [15]) у сфері публічного адміністрування та конкретних адміністративних відносин. Вчені уточнюють, що він встановлюється законами або іншими нормативно-правовими актами, однак здебільшого – положеннями про засади та організацію їхньої діяльності. Загалом їхня думка є такою: «концепт адміністративно-правового статусу є похідним, а отже – ґрунтується на теоретичних підходах загального та спеціального спрямування; по-друге, у дискурсі обмеження його змісту приналежністю конкретного суб'єкта до сфери функціонування такого (у цьому випадку – публічного адміністрування) слід

з особливою обачністю розкривати елементний склад адміністративно-правового статусу, адже іменування публічного суб'єкта не завжди відповідає його організаційно-правовій формі [16, с. 507–508]. Сам же С. Батіщев вважає, що категорійно-поняттєва визначеність правового концепту «адміністративно-правовий статус органів публічної адміністрації» у вітчизняній науковій думці сформована через подвійний інтерпретаційний підхід: 1) через зміст як репрезентації елементів внутрішньої структури його складу, що ідентифікує суб'єкта у межах потенційно та фактично існуючих адміністративних правовідносин; 2) через сутність, яка окреслює місце і роль органів публічної адміністрації в механізмі виконання адміністративних функцій держави [17, с. 27–28].

Водночас варто виділити й думку А. Вишневої, яка вважає, що цей правовий концепт має лише науковий обіг та вираження суто в межах адміністративно-правової науки, поняттєва складова якого формується шляхом додавання до основ правового статусу досліджуваних суб'єктів елементів сутнісного розуміння діяльності усіх представників певної системи як органів державної влади, які мають унікальну соціальну спрямованість реалізовуваних дій у площині адміністративного вектора правових зв'язків, чим і обумовлюють значення та роль свого існування як в системі публічної адміністрації, так і механізмі реалізації державної влади загалом [5, с. 63].

Таким чином, маємо підтвердження факту того, що адміністративно-правовий статус суб'єктів публічної адміністрації є багатовимірною та дискусійною категорією, яка не має єдиного доктринального визначення. Можна виділити щонайменше три наукові течії: 1) функціонально-правова – розкриття адміністративно-правового статусу суб'єкта публічної адміністрації через сукупність його суб'єктивних прав, обов'язків, повноважень і відповідальності, закріплених нормативно-правовими актами, здебільшого адміністративними нормами (В. Авер'янов, О. Панфілов, А. Калімбет, Т. Коломoeць, С. Стеценко, О. Дрозд, Л. Сорока, Л. Миськів); 2) структурно-компетенційна – базується на визначенні компетенції як базового елемента адміністративно-правового статусу суб'єкта публічної адміністрації, що репрезентує його загальне «призначення» у межах системи публічного управління; її конкретизації у вигляді прав та обов'язків у певній сфері діяльності, а також межах, за які суб'єкт не може

виходити, і санкціях, які настають у випадку перевищення повноважень чи неналежного виконання покладених функцій (С. Обрусна, І. Іванова, Ю. Панімаш, К. Пасинчук); 3) науково-концептуальна – вихід за рамки суто формального розуміння адміністративно-правового статусу як сукупності прав і обов'язків представника публічної адміністрації з акцентуацією на динамічності цієї категорії, що відображає як правове закріплення, так і сутнісно-соціальне значення діяльності органів публічної адміністрації в механізмі реалізації державних функцій (С. Батіщев, А. Вишнева).

Окремо зауважимо, що також цікавими є узагальнення А. Кузнєцової, – суб'єкт владних повноважень має правовий статус, який забезпечує можливість ідентифікації його в механізмі реалізації державних функцій. Його адміністративно-правовий статус звужує предметне поле його участі в означених процесах публічно-правовою сферою, яка безпосередньо пов'язана з реалізацією відповідних повноважень. При цьому вчена вказує, що адміністративно-процесуальний статус суб'єктів владних повноважень визначає конкретні характеристики, що притаманні всім представникам виконання публічно-управлінських функцій (або окремої їх групи) зі створення як юридичної особи публічного права чи уповноваження на виконання конкретної адміністративної дії в спосіб, визначений законодавством України, так і з моменту вступу окремих з таких до сформованих [18, с. 415] адміністративно-правових відносин, зумовлених необхідністю виконання ним компетенційної дії.

Такий підхід цілком логічний, адже суб'єкти формування та реалізації державної політики у сфері земельних відносин, здійснюючи таку діяльність, вступають у відповідну сферу адміністративно-правових відносин. Для того щоб стати суб'єктом вказаних видів адміністративно-правових відносин, уповноважені органи публічної адміністрації наділяються конкретним колом прав і мають конкретне коло обов'язків. При цьому ці права та обов'язки вони не тільки мають, але й здатні реалізовувати [2, с. 120]. Йдеться про адміністративну правосуб'єктність, яка в контексті органів виконавчої влади має свої особливості. Наприклад, Л. Кисіль стверджує, що: «правова природа органів держави, на відміну від інших юридичних осіб, має певні особливості: виникають на підставі закону, указу, постанови, розпорядження, а не цивільно-правової угоди; для них не потрібна реє-

страція; їх правосуб'єктність виникає з моменту створення, а не реєстрації, і засновником може виступати лише державний орган, а не будь-яка особа; сфера їх діяльності обмежена обсягом їх компетенції; правовий режим його майна – право оперативного управління, а не право власності; джерела фінансування – бюджетні кошти, а не прибуток від підприємницької діяльності та кошти засновників; правові форми впливу на поведінку інших суб'єктів впливу – адміністративно-правові норми, обов'язкові для виконання широким колом осіб; підпорядковуються, як правило, вищестоящим органам і приймають участь у правовідносинах від імені держави, а не від власного імені; керівні органи призначаються вищестоящим органом, обираються за конкурсом або формуються спільно з іншими органами; взаємозв'язок із засновниками – адміністративний, а не особистісно-майновий; основи його діяльності – здійснення владних повноважень; мета існування – виконання функцій держави, а не реалізація прав засновника; характер діяльності – розпорядчий» [19, с. 125–126].

При цьому як слушно вказує А. Денисова, є доцільність виділення загальної та спеціальної адміністративної правосуб'єктності органів державної виконавчої влади у правовідносинах, що враховує взаємозв'язок між органом виконавчої влади і посадовою особою, яка набуває права та здійснює обов'язки, похідні від компетенції органу виконавчої влади, а відповідні права і обов'язки не є індивідуалізованими, оскільки посадова особа, реалізуючи повноваження, виступає не від свого імені, а від імені держави, завдання якої виконує [20, с. 146–147]. Відповідно, за думкою вченої виділяти слід особливості адміністративної правосуб'єктності органів державної виконавчої влади та адміністративної правосуб'єктності їх посадових осіб, враховуючи закріплення у чинному законодавстві за останніми деліктоздатності [18; 20, с. 147].

З означеного можемо сформувати проміжний висновок, – більшість вчених вважає, що основою категорії адміністративно-правового статусу є його структурна складова. При цьому окрім виділення адміністративної правосуб'єктності, прав та обов'язків представника публічної адміністрації, його компетенції та пов'язаних з нею відповідальностей у межах структури його адміністративно-правового статусу виділяються й інші його складові. При цьому в груповому аспекті. Зокрема традиційно науковці виділя-

ють три взаємопов'язані елементи: цільовий компонент, організаційно-структурну складову та компетенцію [21, с. 171–174]. Вбачається, що їх складові формують індивідуалізацію кожного представника влади [22, с. 148]. Однак є й інші варіації. Приміром, О. Панфілов та А. Калімбет структуру адміністративно-правового статусу Кабінету Міністрів України розкривають шляхом детермінування таких елементів, як: нормативно-правова основа; принципи функціонування; мета та завдання; компетенція; порядок формування; порядок ухвалення рішень. Вчені визначають, що нормативну основу діяльності Кабінету Міністрів України становлять акти загального характеру, які встановлюють основні положення про органи виконавчої влади, і акти спеціального характеру, які конкретизують усі важливі аспекти діяльності Уряду України. Метою функціонування Кабінету Міністрів України як суб'єкта публічної адміністрації виділено забезпечення публічних інтересів, а також здійснення належного публічного адміністрування в тих сферах суспільних відносин, у межах яких його наділено повноваженнями. Завдання як елемент адміністративно-правового статусу спрямовано на конкретизацію мети та відображено на нормативному рівні. Компетенція Кабінету Міністрів України складається з таких трьох елементів, як: повноваження, предмет відання, функції. Повноваження є сукупністю прав та обов'язків, якими наділено вищий орган виконавчої влади. Як предмет відання визначаються сфери суспільних відносин, у межах яких можуть бути реалізовані закріплені за Кабінетом Міністрів України повноваження [11; 23, с. 199].

Таким чином, допустимим є узагальнене твердження, що адміністративно-правовий статус суб'єктів формування та реалізації державної політики у сфері земельних відносин визначається відповідними нормами Конституції України, положеннями міжнародного та національного законодавства. Зміст і межі їхньої діяльності базується на загальних засадах і про-

цесуальних нормах, включно з приписами Кодексу адміністративного судочинства України. Робота таких інституцій допускається виключно у легальній площині, в межах установлених повноважень. Вихід за ці рамки або відхилення від визначених цілей та завдань становить порушення правових приписів [22, с. 148]. Це базові орієнтири наукового розуміння їхнього адміністративно-правового статусу загального контексту. Водночас конкретний зміст статусу таких суб'єктів обумовлюється завданнями, що стоять перед ними у сфері земельних відносин та специфікою повноважень, закріплених у профільних нормативно-правових актах. Саме ця особливість зумовлює необхідність постійного вдосконалення законодавства та практики його застосування.

Висновки. Завершити розгляд порушених питань варто тезисом про те, що «ефективність діяльності органів публічної адміністрації визначається не стільки їх системою, скільки тим функціонально-структурним механізмом, який діє в межах цієї системи, багаточисельними і сутнісними зв'язками між ними, чітким розподілом повноважень та сферою відповідальності» [2, с. 128] – це положення відображає концептуальне ядро аналізованої проблематики, адже саме узгодженість і взаємодоповнюваність елементів системи, чітка регламентація компетенцій, уникнення дублювання функцій та дієвість механізмів контролю й відповідальності становлять практичний вимір теоретичної конструкції «адміністративно-правовий статус».

Таким чином, категорію «адміністративно-правовий статус» щодо суб'єктів формування та реалізації державної політики у сфері земельних відносин варто ідентифікувати як правовий конструкт, який створюючи цілісну модель розуміння їх місця і ролі у системі публічного управління, характеризує обсяг та межі реалізації їхніх повноважень у рамках встановлених законодавством процедур визначення та втілення стратегічних цілей держави у цій сфері.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Nakonechna Irina. Administrative and legal status of entities of general competence in the sphere of ensuring the national security of Ukraine in the context of European integration. *Entrepreneurship, Economy and Law*. 2022. № 11. pp. 46–51.
2. Медяник В. Суб'єкти формування та реалізації державної соціальної політики: адміністративно-правовий аспект. *Юридичний вісник*. 2021. № 3. С. 128–133.
3. Зубко А. О. Адміністративно-правовий статус Департаменту міжнародних спорів Міністерства юстиції України : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2019. 211 с.
4. Приходько А. А. Адміністративно-правове забезпечення запобігання та протидії корупції в Україні за умов євроінтеграції: дис. ... д-ра. юрид. наук : 12.00.07. Дніпро, 2020. 485 с.

5. Вишнева А. В. Адміністративно-правовий статус органів суддівського врядування в Україні: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Київ, 2021. 218 с.
6. Nakonechna Irina. Administrative and legal status of the National Security and Defense Council and the Security Service of Ukraine as subjects of national security in the context of European integration. *Entrepreneurship, Economy and Law*. 2022. № 12. pp. 34–40.
7. Замрига А. В. Концепт адміністративно-правового статусу суб'єктів публічної адміністрації, що реалізовує адміністративно-правове забезпечення господарської діяльності в Україні. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2018. Вип. 1(22). Т. 3. С. 124–127.
8. Золотарьова М.К. Адміністративно-правовий статус державних податкових інспекцій в Україні: автореф. дис... канд. юрид. наук.: 12.00.07. Д., 2009. 20 с.
9. Оксін В. Ю. Публічне адміністрування місцевого розвитку в Україні : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.07. Дніпро, 2021. 498 с.
10. Адміністративне право України. Академічний курс: підручник: у 2 т. / ред. Кол.: В.Б. Авер'янов та ін. Київ: Юрид. думка, 2004. Т. 1: Загальна частина. 2004. 584 с.
11. Панфілов О., Калімбет А. Адміністративно-правовий статус Кабінету Міністрів України: характеристика поняття та змісту. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2021. № 2 (37). С. 79–83.
12. Коломoeць Т. О. Адміністративне право України. Академічний курс: підручник. Київ: Юрінком Інтер, 2011. 576 с.
13. Стеценко С. Г. Адміністративне право України: навч. посіб. Київ: Атіка, 2007. 624 с.
14. Обрусна С. Ю., Іванова І. В., Панімаш Ю. В., Пасинчук К. М. Адміністративно-правовий статус органів публічної адміністрації військово-цивільного характеру як суб'єктів публічного управління. *Науковий вісник Ужгородського Національного Університету*. 2023. Серія ПРАВО. Вип.78: Ч. 2. С. 90–95.
15. Інші органи виконавчої влади. Державні сайти України, 2023. URL: <https://www.kmu.gov.ua/catalog>
16. Дрозд О. Ю., Сорока Л. В., Миськів Л. І. Загальнотеоретичні основи концепту «адміністративно-правовий статус державної служби» з оглядом його особливостей на прикладі органів державної виконавчої служби. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2023. № 5. С. 506–508.
17. Батіщев С. Категорійно-поняттєва визначеність правового концепту «адміністративно-правовий статус органів публічної адміністрації» на прикладі сфери захисту інформації: Актуальні питання розвитку правової системи в сучасній Україні : *Міжнародна науково-практична конференція*. Науково-дослідний інститут публічного права (4 лютого 2025 р.). Львів – Торунь : Liha-Pres, 2025. С. 26–28.
18. Кузнецова А. С. Юридична природа адміністративно-процесуального статусу суб'єктів владних повноважень як учасника судового процесу. *Право та державне управління*. 2024. № 2. С. 409–415.
19. Кисіль Л.Є. Публічна правосуб'єктність органів виконавчої влади України. *Часопис Київського університету права*. 2010. № 4. С. 125–129.
20. Денисова А. В. Адміністративна правосуб'єктність органів виконавчої влади як суб'єктів адміністративно-го нагляду: науковий підхід до характеристики. *Право і суспільство*. 2017. № 4. С. 143–147.
21. Мельник Р. С., Бевзенко В.М. Загальне адміністративне право: навчальний посібник / за заг. ред. Р.С. Мельника. Київ : Ваіте, 2014. 376 с.
22. Швайка Д. М. Адміністративно-правовий статус та організаційні засади сектору безпеки і оборони України. *Науковий вісник Ужгородського Національного Університету*. Серія ПРАВО. 2025. Вип. 89. Ч. 3. С. 146–151.
23. Долуда І. І. адміністративно-правовий статус суб'єктів публічного адміністрування, які здійснюють правове регулювання експорту та імпорту товарів військового призначення та подвійного призначення в Україні. *Право та державне управління*. 2023. № 1. С. 197–203.

Мозговий О.О. АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС СУБ'ЄКТІВ ФОРМУВАННЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ЗЕМЕЛЬНИХ ВІДНОСИН

Стаття присвячена уточненню наукового розуміння адміністративно-правового статусу суб'єктів формування та реалізації державної політики у сфері земельних відносин. Констатується, що ключовим критерієм визначення адміністративно-правового статусу досліджуваних суб'єктів виступає їх належність до публічної адміністрації, щодо якого в теорії адміністративного права вже сформовані певні тенденції в ідентифікаційному контексті. Наприклад, виділено три наукові течії щодо доктринального визначення цієї категорії: 1) функціонально-правова – розкриття адміністративно-правового статусу суб'єкта публічної адміністрації через сукупність його суб'єктивних прав, обов'язків, повноважень і відповідальності, закріплених нормативно-правовими актами, здебільшого адміністративними нормами (В. Авер'янов, О. Панфілов, А. Калімбет, Т. Коломoeць, С. Стеценко, О. Дрозд, Л. Сорока, Л. Миськів); 2) структурно-компетенційна – базується на визначенні компетенції як базового елемента адміністративно-правового статусу суб'єкта публічної адміністрації, що репрезентує його загальне «призначення» у межах системи публічного управління; її конкретизації у вигляді прав та обов'язків у певній сфері діяльності, а також межах, за які суб'єкт не може виходити, і санкціях, які настають у випадку перевищення повноважень чи неналежного виконання покладених функцій (С. Обрусна, І. Іванова, Ю. Панімаш, К. Пасинчук); 3) науково-концептуальна – вихід за рамки суто формального розуміння адміністративно-правового статусу як сукупності прав і обов'язків представника публічної адміністрації з акцентуацією на динамічності цієї

категорії, що відображає як правове закріплення, так і сутнісно-соціальне значення діяльності органів публічної адміністрації в механізмі реалізації державних функцій (С. Батіщев, А. Вишнева).

Запропоновано категорію «адміністративно-правовий статус» щодо суб'єктів формування та реалізації державної політики у сфері земельних відносин ідентифікувати як правовий конструкт, який створюючи цілісну модель розуміння їх місця і ролі у системі публічного управління, характеризує обсяг та межі реалізації їхніх повноважень у рамках встановлених законодавством процедур визначення та втілення стратегічних цілей держави у цій сфері.

Ключові слова: адміністративно-правовий статус, галузь земельних відносин, земельна політика, земельні відносини, публічна адміністрація, реалізація державної політики, система суб'єктів, формування державної політики.

Mozhovyi O.O. ADMINISTRATIVE AND LEGAL STATUS OF ENTITIES OF FORMATION AND IMPLEMENTATION OF STATE POLICY IN THE SPHERE OF LAND RELATIONS

The article is devoted to clarifying the scientific understanding of the administrative-legal status of subjects involved in the formation and implementation of state policy in the field of land relations. It is noted that the key criterion for determining the administrative-legal status of the studied subjects is their affiliation with public administration, for which certain trends in identification have already been established in administrative law theory. For example, three scholarly approaches to the doctrinal definition of this category have been distinguished: 1. Functional-legal – the administrative-legal status of a public administration subject is revealed through the set of its subjective rights, duties, powers, and responsibilities, established by normative legal acts, primarily administrative norms (V. Averyanov, O. Panfilov, A. Kalimbet, T. Kolomoets, S. Stetsenko, O. Drozd, L. Soroka, L. Myskiv); 2. Structural-competency – based on defining competence as a fundamental element of the administrative-legal status of a public administration subject, which represents its general “purpose” within the public governance system; specified in terms of rights and duties in a particular sphere of activity, as well as limits beyond which the subject cannot act, and sanctions applied in case of exceeding authority or improper execution of assigned functions (S. Obrusna, I. Ivanova, Yu. Panimash, K. Pasinchuk); 3. Scientific-conceptual – goes beyond a purely formal understanding of administrative-legal status as a set of rights and duties of a public administration representative, emphasizing the dynamic nature of this category, which reflects both legal consolidation and the substantive-social significance of the activities of public administration bodies in the implementation of state functions (S. Batischev, A. Vishneva).

It is proposed to identify the category of “administrative-legal status” regarding the subjects of the formation and implementation of state policy in the field of land relations as a legal construct, which, by creating a holistic model for understanding their place and role within the public administration system, characterizes the scope and limits of their powers within the framework of legislative procedures for determining and implementing the strategic goals of the state in this area.

Key words: administrative-legal status, formation of state policy, implementation of state policy, land policy, land relations sector, land relations, public administration, system of subjects.

Дата надходження статті: 19.09.2025

Дата прийняття статті: 30.09.2025

Опубліковано: 04.12.2025

